

SLAVNÉ PRAŽSKÉ
MORDY

Jitka Kačánová

Straka, Hojer, Oplištil, Hepnarová, Fabiánová. Monstra v lidské podobě posedlá touhou zabíjet. A Vranská, Janatková, Pražáková, jejich oběti. Smutní hrdinové dvaceti stručných popisů nechvalně proslulých vražd spojených s hlavním městem Prahou, o kterých si však často povídali lidé po celé republice. Příběhů, nad kterými se člověk může zamyslet, nakolik se podobná stvůra může ukrývat v každém z nás.

PŘEDMLUVA

První noviny, kramářské písně, přinášely zprávy zejména o mordech. Ať už z nešťastné lásky nebo pro peníze, tato intenzivní a často brutální vzednutí lidských emocí zajímají čtenáře už od pradávna. Lord Nordcliff, zakladatel bulváru, měl heslo: „Dejte mi jednu vraždu denně!“ Také díky tomu se jeho Daily Mail stal ve své době nejprodávanějším listem a on sám je považován za proroka největší novinářské revoluce. Radek Galaš z policejního muzea nedaleko Nuselského mostu obrovský zájem o tyto nejbrutálnější trestné činy vysvětluje jednoduše: „Lidé jsou krvelačné bestie! Jak z toho kape krev, tak je to prostě zajímavá. Ani si často nedokážou odpovědět proč, ale fakt je, že tajemno a násilí, které za vraždou vždycky je, fascinuje lidi odjakživa,“ řekl mi kdysi v rozhovoru pro časopis Týden.

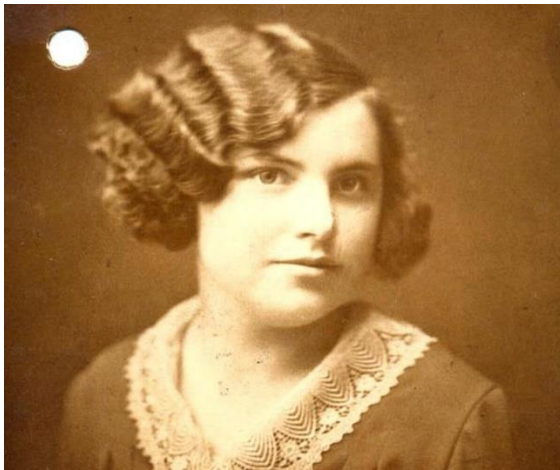
Následující soubor dvaceti známých případů popisující mordy spojené s Prahou tuto morbidní fascinaci čtenářů uspokojuje. Zároveň ale nabízí možnost k zamyšlení, proč se tyhle věci dějí a jak daleko či blízko může mít někdy k vraždě každý z nás. V mnoha zde popsaných případech se samozřejmě jedná o primitivní psychopaty, kteří zákonitě dřív nebo později k brutálnímu násilí sáhnou, pokud to je pro ně výhodné, byť jen zdánlivě. Ty často v minulém režimu končili na popravišti a popravdě, snad kromě jejich vlastních matek, nikdo příliš velkou lítost nepociťoval. V dnešní době je trest smrti zrušený a nelítostní vrazi dostávají šanci se v nápravných zařízeních polepšit. Vězeňský psycholog z nejtvrďší trestnice u nás, Valdic, Pavel

Kuřátko to sice považuje za utopii a účel zadržování zločinců za mřížemi vidí hlavně v ochraně společnosti před těmito živly, nicméně jak se říká, každý světec má svoji minulost a každý hříšník svou budoucnost. Každý příběh je nakonec individuální a některé věci se dají jen těžko říct se stoprocentní jistotou. Nicméně při a možná i po čtení této knihy se každý může zamyslet nad tím, odkud se tyto zločiny a zločinci berou, a jaké metody ochrany slušných lidí by měla společnost v jejich zájmu přijmout.

A ještě malá douška pro ty, kdo si myslí, že psáním o zločinech se povzbuzuje jejich další páčání. Jsem přesvědčená o tom, že potenciální zločinci by se v nich nejspíš proměnili i bez těchto informací. Pro ně však tyto řádky určeny nejsou. Je to spíš taková zpráva o stavu světa, ve kterém žijeme. O tom, co všechno se může stát, a jak je nanejvýš důležité být adekvátně ostražitý. Tenhle svět totiž, bohužel, není jen sluncem prozářeným místem, kde jsou všichni lidé hodní. Těch je jistě hodně, a díky Bohu za ně, ale jsou tu i darebáci, a před těmi je na místě náležitá ochrana...

OTÝLIE VRANSKÁ: DOSUD NEJVĚTŠÍ POMNÍK ČESKÉ KRIMINALISTIKY. ROZLUŠTÍ DNA DÁVNOU VRAŽDU?

Čím jiným by měl začínat vyprávění o slavných mordech v hlavním městě Čech než proslulým a doposud nikdy neobjasněným případem Otýlie Vranské? Vraždou, jejíž pachatel unikl spravedlnosti, ale jehož jméno se snad už brzy dozvíme díky analýze DNA.

*Nejslavnější a dosud nikdy nevyřešený případ české kriminalistiky –
vražda prostitutky Vranské*

Dva záhadné kufry s rozřezaným tělem pražské prostitutky Vranské se našly opuštěné 2. září 1933 ve vlacích, které měly namířeno do Bratislavy a do Košic. Den předtím jeden z nich naložil neznámý člověk do kupé na Wilsonově a druhý na Masarykově nádraží.

Případu se ujala pražská mordparta, vedená slavným Josefem Vaňáskem, předobrazem legendárního rady Vacátka ze seriálu Hříšní lidé města pražského, v bravurním podání Jaroslava Marvana. Kriminalisté byli bezradní, a proto se s žádostí o pomoc obrátili na veřejnost, a fotografii ženského torza a hlavy v kufru otiskly snad všechny tehdejší noviny. Za pár dnů ji poznali její sestry a policisté rozjeli pátrání ve velkém. V Praze bydlící Vranská o sobě prohlašovala, že je číšnicí bez zaměstnání, pravdou ovšem byla, že si přivydělávala tělem. Byla ovšem poněkud naivní, a chodívala s muži víceméně za ubytování či stravu. Ostatní pražské prostitutky ji považovaly za „vesnické tele“.

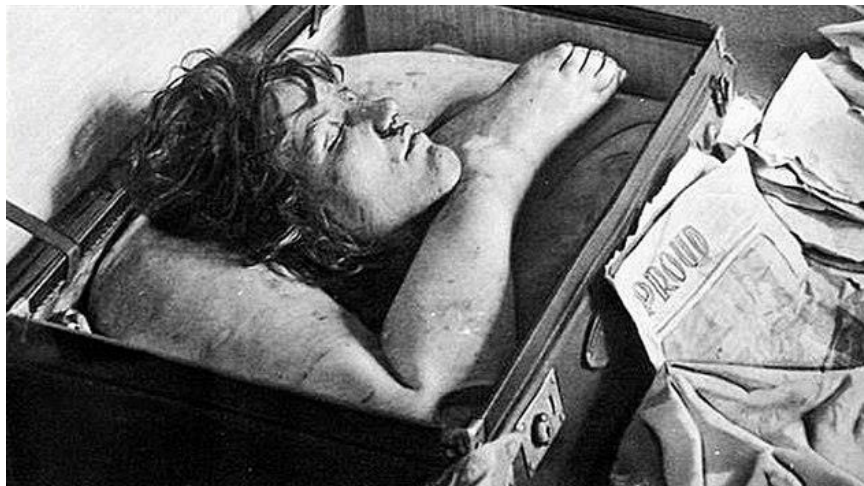
Krátce po výzvě vyšetřovatelů jim začaly přicházet spousty dopisů. Nakonec se jich sešlo na pět tisíc a poslední dorazil ještě v roce 1966. Byly plné nejrůznějších domněnek i falešných obvinění, kterými si jejich pisatelé často jen s někým vyřizovali účty, vrah však zůstal neodhalený. Nic nepomohlo ani písemné doznání k vraždě od takzvaného Fantoma ulice. Pro kriminálního radu to byl prý velice hořký „pomníček“, jak se mezi kriminalisty říká nevyřešeným případům, se kterým se do smrti nesmířil.

Vrah v uniformě?

Nicméně ředitel policejního muzea a historik Radek Galaš si myslí, že dnes je policie díky analýze DNA k rozluštění dávného tajemství mnohem blíž než kdykoliv předtím. Za nehty Vranské se totiž našlo několik vlasů, které nejspíš patřily přímo jejímu vrahovi. A Galaš rovnou hovoří o dvou podezřelých, jejichž příbuzné se podařilo najít a přemluvit, aby poskytli své DNA k porovnání. Galaš ale dosud nikoho nejmenoval.

Podle některých názorů by mohlo jít o rotmistra Josefa Pěkného a jeho milenkou Antonii Koklesovou, se kterými Vranská strávila svůj poslední večer. Když večer odcházela na schůzku, řekla prý své bytné, že se má sejít s nějakým rotmistrem, který jí slíbil sňatek a práci ve vojenské prádelně. Motivem vraždy pak měla být snaha umlčet Vranskou, která začala dělat Pěknému kvůli Koklesové žárlivou scénu.

Do této teorie ale „hází vidle“ slova pacienta bohnické léčebny četaře Pavlíčka, který byl v čase vraždy na výletě v Praze a který rovněž odpovídal popisu blondatého fešáka, se kterým měla Vranská tančit ještě několik hodin poté, co se už s Pěkným rozloučila. Pavlíček měl navíc praxi jako laborant na pitevně, takže by si s rozřezáním těla dokázal snadno poradit. A těsně předtím, než se v roce 1960 oběsil, se prý k vraždě Vranské přiznal. Pokud ji má tedy na svědomí jeden z nich, víme s určitostí jen to, že vrahem byl voják.

Strašlivý nález rozřezaného těla Vranské v kufru šokoval celé tehdejší Československo.

Odpoví nám DNA?

Analýza DNA z vlasů za nehty Vranské i srovnání vzorků od příbuzných hlavních podezřelých prý již soukromý forenzní genetik Daniel Vaněk provedl. Jelikož však Galašovi ještě nepředal oficiální vyjádření, prozatím její výsledek veřejně komentovat nechce. O tomto novém směru vyšetřování začal Galaš mluvit poprvé v roce 2017 s tím, že se vše dozvíme začátkem roku 2019. V září roku 2020 se o brzkém vyřešení této téměř 90 let staré vraždy pomocí DNA mluvilo zas, ale dosud bez konkrétních údajů. Dočkáme se jich už tento rok?